

**Consiliul Superior al Magistraturii
Institutul Național al Magistraturii**

**Concurs de promovare a judecătorilor și procurorilor în funcții de execuție
16 septembrie 2018**

**PROCES VERBAL
de motivare a contestațiilor la barem pentru disciplina
Drept penal - judecători
25 septembrie 2018**

Întocmit de Comisia de soluționare a contestațiilor – Drept penal - judecători, cu privire la contestațiile la baremul de notare și evaluare, formulate de candidații menționați în Anexa atașată la prezentul, în temeiul art. 20 alin. 4 din Regulamentul privind organizarea și desfășurarea concursului de promovare a judecătorilor și procurorilor, referitoare la baremul stabilit pentru probele de tip grilă la materia drept penal - judecători.

Pentru concursul de promovare la curte de apel au formulat contestații 16 candidați, astfel:

- la proba teoretică au fost formulate contestații cu privire la 7 întrebări:

- 01 G1 (1 G2, 20 G3, 1 G4), contestată de un candidat;
- 03 G1 (8 G2, 3 G3, 9 G4), contestată de 4 candidați;
- 07 G1 (13 G2, 16 G3, 14 G4), contestată de un candidat;
- 08 G1 (10 G2, 8 G3, 13 G4), contestată de un candidat;
- 14 G1 (5 G2, 1 G3, 12 G4), contestată de un candidat.
- 15 G1 (19 G2, 4 G3, 6 G4), contestată de 5 candidați;
- 16 G1 (15 G2, 14 G3, 15 G4), contestată de 2 candidați.

- la proba practică au fost formulate contestații cu privire la 5 întrebări:

- 01 G1 (10 G2, 5 G3, 2 G4), contestată de un candidat;
- 03 G1 (5 G2, 2 G3, 1 G4), contestată de 4 candidați;

- 05 G1 (4 G2, 9 G3, 10 G4), contestată de un candidat;
- 07 G1 (8 G2, 1 G3, 5 G4), contestată de un candidat;
- 09 G1 (6 G2, 6 G3, 3 G4), contestată de un candidat.

Pentru concursul de promovare la tribunal au formulat contestații 9 candidați, astfel:

- la proba teoretică au fost formulate contestații cu privire la 6 întrebări:

- 09 G1 (14 G2, 7 G3, 8 G4), contestată de un candidat, în fapt, după verificări Comisia constatând că a fost contestată 15 G1 (20 G2, 3 G3, 12 G4);
- 10 G1 (4 G2, 15 G3, 15 G4), contestată de un candidat;
- 15 G1 (20 G2, 3 G3, 12 G4), contestată de un candidat;
- 16 G1 (13 G2, 19 G3, 4 G4), contestată de un candidat;
- 18 G1 (6 G2, 17 G3, 10 G4), contestată de un candidat;
- 20 G1 (18 G2, 11 G3, 11 G4), contestată de un candidat.

- la proba practică au fost formulate contestații cu privire la 4 întrebări:

- 05 G1 (3 G2, 9 G3, 1 G4), contestată de 2 candidați;
- 06 G1 (4 G2, 6 G3, 5 G4), contestată de 2 candidați;
- 07 G1 (1 G2, 4 G3, 10 G4), contestată de un candidat;
- 09 G1 (5 G2, 10 G3, 4 G4), contestată de 3 candidați.

A. În ceea ce privește contestațiile formulate la concursul de promovare pentru curte de apel – proba teoretică, Comisia reține următoarele:

1. G1 – întrebarea 1 (1-G2; 20-G3; 1-G4) contestată de un candidat

Contestația este nefondată, varianta de răspuns corectă fiind cea indicată în barem la **litera A**.

Se invocă faptul că răspunsul de la lit. A nu este cel corect, pentru că obiectul material al infracțiunii nu este reprezentat de produsul infracțiunii, astfel că întrebarea se impune a fi *anulată*.

Comisia nu poate reține această susținere, întrucât în doctrină, dar și în practică, în unanimitate, s-a reținut că obiectul material al unei infracțiuni îl constituie lucrul sau persoana asupra căreia se execută direct actul de conduită ilicită, prin „lucru” înțelegându-se un bun corporal, palpabil.

La infracțiunea de tănuire prev. de art. 270 Cod penal, în varianta *transformării unui bun*, obiectul material al infracțiunii este reprezentat de bunul sau bunurile provenite din săvârșirea unei fapte prevăzute de legea penală, iar subiectul activ este o persoană care fie a cunoscut, fie a prevăzut proveniența bunului. Acest bun transformat ca urmare a săvârșirii infracțiunii de tănuire poate fi, succesiv, obiectul material al mai multor infracțiuni de tănuire comise de făptuitori diferiți. În cazul acestor infracțiuni ulterioare, obiectul material este reprezentat de bunul transformat de către o persoană care a cunoscut că acesta provine din săvârșirea unei fapte prevăzute de legea penală, deci produsul primei infracțiuni de tănuire.

Astfel fiind, bunul transformat de către o persoană care a cunoscut că acesta provine din săvârșirea unei fapte prevăzute de legea penală (enunțul de la lit. A) constituie obiect material al infracțiunii, fiind răspunsul corect. În plus, răspunsurile de la lit. B și C vizează infracțiuni (prev. de art. 277 Cod penal și art. 291 Cod penal) care nu au obiect material, *informațiile confidențiale nu sunt bunuri corporale, palpabile*, iar suma de bani primită de către o persoană care are influență sau lasă să se creadă că are influență asupra unui funcționar public și care promite că îl va determina pe acesta să îndeplinească, să nu îndeplinească, să urgenteze ori să întârzie îndeplinirea unui act ce intră în îndatoririle sale de serviciu sau să îndeplinească un act contrar acestor îndatoriri, reprezintă *bun dat în vederea săvârșirii infracțiunii, supuse confiscării*, iar nu obiect material al infracțiunii.

2. G1 – întrebarea 3 (8-G2; 3-G3; 9-G4) contestată de 4 candidați

Contestațiile sunt nefondate, varianta de răspuns corectă fiind cea indicată în barem la **litera C**.

În motivarea contestațiilor, se invocă, în esență, faptul că nu sunt îndeplinite condițiile stării de necesitate, întrucât în enunțul întrebării nu sunt date în sensul că pericolul nu putea fi înlăturat altfel, respectiv acțiunea de salvare nu întrunește cerința caracterului inevitabil, astfel că, în opinia unui candidat, se impune anularea întrebării, în opinia altor candidați se impune fie schimbarea răspunsului corect, respectiv răspunsul de la litera B justificat de împrejurarea că Y ar fi acționat din culpă, fie considerarea ca răspuns corect și a răspunsului de la lit. B. Se mai invocă, plecând de la împrejurarea că din datele grilei nu se poate stabili caracterul inevitabil al pericolului și nici faptul că acțiunea de salvare era singura cale de evitare a pericolului, nefiind, astfel, întrunite condițiile stării de necesitate, că acțiunea lui Y rămâne în sfera unei apărări acoperite de legitima apărare, astfel că se impune reținerea ca răspuns corect doar a variantei de la lit. A sau anularea în integralitate a grilei, întrucât are caracter controversat față de prezentarea eliptică a situației de fapt, în condițiile menționării caracterului obligatoriu al reținerii uneia dintre cele două cauze justificative.

Niciunul dintre argumentele prezentate anterior nu poate fi reținut de comisie pentru următoarele considerente:

Răspunsul de la lit. A, respectiv *o faptă prevăzută de legea penală în stare de legitimă apărare, nu este corect*, întrucât nu este îndeplinită una dintre condițiile privind apărarea.

Astfel, în doctrină s-a reținut, în mod unanim, că apărarea trebuie să îndeplinească mai multe condiții, printre care și condiția că *apărarea trebuie să fie îndreptată împotriva agresorului și nu împotriva unei terțe persoane ori a bunurilor agresorului*.

Din datele speței contestate rezultă că acțiunea lui Y nu a fost îndreptată împotriva inculpatului X (agresorul), nefiind, astfel, îndeplinită condiția că *apărarea trebuie să fie îndreptată împotriva agresorului*, una dintre condițiile pe care apărarea trebuie să le îndeplinească pentru a fi legitimă. În atare situație nu se mai poate vorbi de legitimă apărare, astfel că răspunsul de la litera A este greșit.

Nici răspunsul de la lit. B, respectiv *o faptă fără vinovăția cerută de lege, nu este corect*, întrucât din datele speței rezultă că numitul Y a acționat asupra numitei Z, trăgând de ea în încercarea de a o salva, *cu intenție directă* (acțiunea de tragere s-a realizat în scopul de a o salva) și nu din culpă, urmare a acțiunii lui Y de tragere, Z a suferit o vătămare, constând în luxația mâinii stângi și leziuni traumatice ce au necesitat pentru vindecare 7 zile de îngrijiri medicale, faptă prevăzută de lege în disp. art. 193 alin. 2 Cod penal, săvârșită cu vinovăția cerută de lege.

Răspunsul corect este cel de la lit. C, respectiv o faptă prevăzută de legea penală, în stare de necesitate.

Comisia constată că enunțul întrebării oferă suficiente date pentru alegerea variantei corecte de răspuns. Astfel, din datele speței rezultă că încercarea numitului X de a lovi cu cuțitul pe soția sa Z în zona toracică, a creat pentru aceasta din urmă un pericol iminent, actual, care îi amenința viața sau cel puțin integritatea corporală ori sănătatea. Dat fiind faptul că X, Y și Z se aflau într-un spațiu restrâns (locuința celor doi soți X și Z), X era înarmat cu un cuțit (obiect vulnerant apt de a produce moartea sau vătămarea integrității corporale sau sănătății) și se afla în imediata apropiere a numitei Z (aspect ce rezultă din mențiunea în cuprinsul speței că „*încearcă să o lovească cu cuțitul pe soția sa Z în zona toracică*”; în situația în care X s-ar fi aflat la o distanță mai mare de Z, nu s-ar fi putut preciza cu certitudine zona vizată de lovitură) singura modalitate de înlăturare a pericolului era ca Z să fie îndepărtată din zona de acțiune a cuțitului, acțiune pe care Y a realizat-o prin tragerea de Z pentru a o scoate din raza de acțiune a cuțitului și care s-a concretizat în săvârșirea unei fapte prevăzute de legea penală (art. 193 alin. 2). Fapta comisă de Y a fost necesară pentru salvarea lui Z de la pericolul iminent (lovirea cu cuțitul în zona toracică) ce putea avea ca rezultat suprimarea vieții sau cel puțin vătămarea integrității corporale ori sănătății (față de zona vizată – o zonă vitală a organismului uman și obiectul vulnerant folosit de X - cuțit), un rezultat mai grav decât cel produs prin acțiunea de salvare întreprinsă de Y. În atare situație, comisia constată că enunțul speței conține toate informațiile necesare pentru a se verifica îndeplinirea condițiilor necesare reținerii stării de necesitate, condiții îndeplinite în speță, așa cum s-a reținut anterior.

În concluzie, comisia constată că singurul răspuns corect este cel de la litera C, menționat în baremul de notare, răspunsurile de la lit. A și B fiind excluse pentru considerentele arătate anterior.

3. G1 – întrebarea 7 (13-G2; 16-G3; 14-G4) contestată de un candidat

Contestația este nefondată, varianta de răspuns corectă fiind cea indicată în barem la litera A.

În cuprinsul contestației formulate se invocă faptul că răspunsul de la litera A nu este cel corect, fără a se indica alte argumente, și că răspunsul de la litera A nu este nici complet, în raport de dispozițiile art. 35 Cod penal rap. la art. 48 Cod penal, fără a se face alte precizări.

Comisia constată că enunțul grilei și varianta corectă de răspuns indicată la litera A, furnizează toate elementele necesare pentru rezolvarea subiectului. Răspunsul de la litera A este cel corect, față de datele grilei și ale variantei de răspuns din care rezultă că făptuitorul a participat în calitate de complice (cu intenție, prin acte de înlesnire sau ajutor, conform art. 48 Cod penal) la săvârșirea doar a unui singur act material și că nu a cunoscut că autorul săvârșește o infracțiune în formă continuată. Pe cale de consecință, răspunderea sa penală nu poate fi angajată decât pentru participația sa la un singur act material și nu pentru alte acte materiale despre care nu a avut cunoștință săvârșite de autorul infracțiunii continuate.

4. G1 – întrebarea 8 (10-G2; 8-G3; 13-G4) contestată de un candidat

Contestația este nefondată, varianta de răspuns corectă fiind cea indicată în barem la litera B.

În cuprinsul contestației formulate se invocă faptul că și răspunsul de la litera C este corect, arătându-se că, în cazul infracțiunii de tâlhărie, actele de punere a victimei în stare de inconștientă executate de o altă persoană decât autorul furtului pot constitui o complicitate materială la săvârșirea infracțiunii și că, din speță, nu rezultau date privitoare la existența unei înțelegeri anterioare, concomitente sau ulterioare consumării infracțiunii, astfel încât să se poată considera că răspunsul de la litera C vizează infracțiunea de favorizarea făptuitorului.

Comisia constată că răspunsul de la litera C nu este corect, întrucât tâlhăria este o infracțiune complexă, elementul material al laturii obiective fiind format din două activități infracționale, pe de-o parte furtul simplu sau calificat, iar pe de altă parte constrângerea prin violență sau amenințare, ori *punerea unei persoane în stare de inconștientă* sau neputința de a se apăra pentru săvârșirea furtului, pentru păstrarea bunului sustras sau pentru asigurarea scăpării făptuitorului. Punerea victimei în stare de inconștientă (pentru ca făptuitorul să poată fugi) de către un alt participant decât cel care a sustras bunul, reprezintă acte de executare a elementului material al infracțiunii de tâlhărie, acesta fiind coautor, și nu complice material, la comiterea infracțiunii de tâlhărie. Având în vedere că enunțul grilei viza indicarea actelor de complicitate la comiterea infracțiunii de tâlhărie, răspunsul de la litera C este greșit.

5. G1 – întrebarea 14 (5-G2; 1-G3; 12-G4) contestată de un candidat

Contestația este nefondată, varianta de răspuns corectă fiind cea indicată în barem la litera A.

Se invocă faptul că răspunsul de la lit. A nu este cel corect, ci răspunsul de la litera C este cel corect, deoarece obiectul juridic special îl formează relațiile sociale privitoare la viața sexuală, care trebuie să se desfășoare în condiții care să nu afecteze calitățile biologice și morale ale speciei umane. Incestul este o infracțiune bilaterală, cu subiect activ plural, subiecții sunt calificați, neexistând de regulă subiect pasiv al infracțiunii, deoarece ambii subiecți răspund pentru infracțiune, de aceea nu se poate susține că subiectul activ este calificat.

Comisia nu poate reține această susținere, întrucât infracțiunea de *incest* prevăzută de art. 377 Cod penal se regăsește în Titlul VIII. Infracțiuni care aduc atingere unor relații privind conviețuirea socială, Capitolul II. *Infracțiuni contra familiei*, situație în care răspunsul indicat de contestator ca fiind corect, respectiv răspunsul de la litera C – *nu este o infracțiune contra familiei* – este greșit.

Greșit este și răspunsul de la lit. B - *relațiile sociale ocrotite sunt cele referitoare la libertatea sexuală a unei persoane*, întrucât obiectul juridic special îl formează relațiile sociale privitoare la *viața de familie* (de aceea infracțiunea de incest este reglementată printre infracțiunile contra familiei), care trebuie să se desfășoare în condiții care să nu afecteze calitățile biologice și morale ale speciei umane și nu cele referitoare la libertatea sexuală a unei persoane.

Răspunsul de la litera A este cel corect, întrucât subiectul activ al infracțiunii de incest este calificat, în sensul că trebuie să aibă calitatea de rudă apropiată, în gradul prevăzut de art. 377 Cod penal (în linie directă sau între frați și surori), iar subiectul pasiv al acestei infracțiuni este statul, ca titular al valorii ocrotite. Într-adevăr, așa cum susține și contestatorul, incestul este o infracțiune bilaterală în care participanții au calitatea de autori calificați, neputând fi reținută existența subiectului pasiv secundar, însă subiectul pasiv principal, așa cum s-a arătat, este statul.

6. G1 – întrebarea 15 (19-G2; 4-G3; 6-G4) contestată de cinci candidați

Contestațiile sunt nefondate, varianta de răspuns corectă fiind cea indicată în barem la litera A.

Se invocă lipsa elementelor de tipicitate a infracțiunii de abuz de încredere prin fraudarea creditorilor, prevăzută de art. 239 al. 2 Cod penal, întrucât o cerință esențială a infracțiunii constă în aceea ca făptuitorul să aibă dreptul de a controla operatorul privat pentru care îndeplinește o însărcinare care să îi aducă un folos.

Se susține că, din datele speței, nu rezultă producerea unei pagube, deoarece făptuitorul putea să achite cursa cash sau cu un alt card. De asemenea, se arată că enunțul nu prevede condiția ca autorul să știe că nu va putea plăti deloc acea cursă.

Se susține că fapta nu intră în sfera ilicitului penal și, ca atare, nu constituie infracțiune, fiind o faptă de natură civilă în care autorul este debitor al unei obligații civile de plată. Dispozițiile art. 239 Cp. nu se aplică în cazul contractelor civile, unde nu există obligația creditorului de a oferi bunuri fără a putea cere garanții. În fine, se arată că ar putea fi reținută, eventual, infracțiunea de înșelăciune.

Ca atare, prin contestațiile formulate se solicită fie anularea grilei, fie reținerea ca fiind corecte a variantelor de răspuns de la literele B și C.

Criticile invocate nu pot fi reținute pentru următoarele argumente:

Rațiunea incriminării acestei fapte a fost aceea că ea nu poate fi calificată ca înșelăciune, deoarece nu există în concret niciun act de inducere în eroare din partea autorului, ci doar o omisiune a unui debitor de a-l informa pe furnizorul de bunuri sau servicii despre faptul că nu poate plăti serviciile pe care le solicită. Furnizorul de servicii nu poate verifica solvabilitatea clientului său înainte de a oferi acel serviciu sau bun, fiind obligat de lege sau cutumă să îndeplinească, în prealabil, cererea clientului.

Ne aflăm, astfel, în situația unei îmbogățiri abuzive a clientului, care speculează, cu rea-credință, regulile legale sau cutumiare în materie de furnizare de bunuri sau servicii.

Sub aspectul elementului material al laturii obiective, infracțiunea prevăzută de art. 239 alin. 2 Cod penal, este una comisivă, iar actul de executare constă în achiziționarea de bunuri și servicii prin care se produce o pagubă. Achiziționarea, la care face referire norma de incriminare, are în vedere situația în care făptuitorul exploatează vulnerabilitatea profesională a persoanei vătămate. Ca atare, norma de incriminare este aplicabilă doar furnizorilor de servicii, ce sunt efectuate cu caracter profesional de persoana vătămată, și nu se referă la orice contract civil, unde nu există o obligație profesională a creditorului de a oferi servicii, fără a putea cere garanții de insolvabilitate a debitorului.

Comisia constată, contrar susținerilor din contestații, că din datele speței rezultă că autorul cunoștea la momentul la care a solicitat serviciul că nu are disponibil în cont.

Infrațiunea prev. de art. 239 alin. 2 Cod penal este una de rezultat, care se consumă în momentul în care făptuitorul achiziționează serviciul, știind că nu îl va putea plăti. În momentul achiziționării acelui serviciu se produce și prejudiciul în patrimoniul furnizorului.

Față de cele expuse anterior, Comisia apreciază că nu se pot reține ca fiind corecte, susținerile în sensul că plata ar fi putut fi făcută cash sau cu un alt card la terminarea cursei, din datele speței rezultând că singura modalitate de plată era cea cu cardul bancar înscris în evidențele operatorului de servicii.

Ca atare, nu poate fi reținută nici infrațiunea de înșelăciune, deoarece nu există în concret o acțiune de inducere în eroare din partea agentului (varianta B de răspuns) și nici faptul că nu a fost comisă nicio infrațiune (varianta C de răspuns).

7. G1 – întrebarea 16 (15-G2; 14-G3; 15-G4) contestată de doi candidați

Contestațiile sunt nefondate, varianta de răspuns corectă fiind cea indicată în barem la litera C.

Se invocă faptul că este corectă varianta B de răspuns, întrucât elementul material al infrațiunii de fals intelectual se poate realiza doar prin acțiune, nu și prin omisiune.

Pe de altă parte, s-a solicitat anularea grilei, întrucât toate variantele de răspuns sunt greșite.

Criticile invocate nu pot fi reținute pentru următoarele argumente:

Elementul material al infrațiunii de fals intelectual constă în falsificarea unui înscris oficial cu prilejul întocmirii acestuia, de către un funcționar public aflat în exercitarea atribuțiilor de serviciu, prin atestarea unor fapte sau împrejurări necorespunzătoare adevărului ori prin omisiunea cu știință de a insera unele date sau împrejurări.

Această activitate se poate realiza fie printr-o acțiune de atestare a unor fapte sau împrejurări necorespunzătoare adevărului, fie prin omisiunea de a insera unele date sau împrejurări.

Ca atare, infrațiunea poate fi comisă atât printr-o acțiune, cât și printr-o inacțiune, ceea ce determină ca răspunsul de la litera B să nu fie corect.

În ceea ce privește participația penală, aceasta este posibilă sub toate formele -coautorat, instigare, complicitate-, singura condiție cerută de lege fiind aceea ca fiecare dintre făptuitori să aibă calitatea de funcționar public.

Pe cale de consecință, varianta de răspuns corectă este cea de la litera C, neputându-se reține ca răspuns corect varianta de la litera B sau anularea grilei.

B. În ceea ce privește contestațiile formulate la concursul de promovare pentru curte de apel – proba practică, Comisia reține următoarele:

1. G1 – întrebarea 1 (10-G2; 5-G3; 2-G4) contestată de un candidat

Contestația este nefondată, varianta de răspuns corectă fiind cea indicată în barem la litera B.

Se invocă faptul că răspunsul corect este cel de la litera C, întrucât inculpatul X nu avea de unde să cunoască faptul că Y este minor, atâta timp cât i-a prezentat un permis de conducere corespunzător respectivei categorii de vehicule.

Pe de altă parte, se impune anularea grilei, deoarece OUG 195/2002 nu a fost cuprinsă în tematica de concurs.

Comisia apreciază că niciuna dintre critici nu este fondată, iar răspunsul corect este cel indicat în barem la litera B.

Nu poate fi reținută ca fiind corectă varianta de răspuns de la litera C, întrucât, în cazul infracțiunii de șantaj, constrângerea se poate realiza și prin amenințare. Violența și amenințarea trebuie să constituie mijlocul de a exercita o constrângere asupra victimei.

Or, în speță, rezultă că X, lăsându-l în casă pe minorul Y timp de 5 ore, i-a cerut acestuia să formeze numărul tatălui său pentru a-i cere bani, căruia i-a spus că nu îi va da drumul fiului său, până când nu va veni cu suma solicitată. Amenințarea a constituit, astfel, mijlocul de a exercita acțiunea de constrângere și intră în conținutul constitutiv al infracțiunii de șantaj.

În ceea ce privește vârsta minorului, Comisia reține că starea de minoritate trebuie să existe în momentul săvârșirii faptei, condiție îndeplinită în speță, întrucât minorul Y avea 17 ani. Pentru reținerea acestei agravante este necesar ca făptuitorul să fi cunoscut sau să fi acceptat împrejurarea că victima este o persoană care nu a împlinit vârsta de 18 ani.

Din datele speței rezultă că inculpatul X a insistat ca minorul să îi prezinte un permis de conducere, iar minorul i-a prezentat actul menționat, astfel că X avea cunoștință despre vârsta minorului, respectiv că acesta nu avea 18 ani. Mai mult, inculpatul X i-a cerut minorului Y să își sune părinții, spunându-i lui Z că nu îi va da drumul fiului său, până când acesta nu va preda suma solicitată.

În fine, susținerea conform căreia OUG 195/2002 nu este în tematică este nefondată, în condițiile în care datele speței și variantele de răspuns din barem nu au în vedere aspecte ce țin de

interpretarea și aplicarea ordonanței menționate, ci infracțiunile de șantaj, lipsire de libertate, respectiv amenințare, care se regăsesc în tematică.

Ca atare, nu se impune nici anularea grilei.

2. G1 – întrebarea 3 (5-G2; 2-G3; 1-G4) contestată de patru candidați

Contestațiile sunt nefondate, varianta de răspuns corectă fiind cea indicată în barem la litera C.

Se invocă fie anularea grilei, întrucât niciuna dintre variantele de răspuns nu ar fi corectă, fie reținerea răspunsului de la litera B ca fiind corect.

Pedeapsa rezultantă trebuie să fie compusă din pedeapsa aplicată, contopită cu pedeapsa de 1 an și nu cu restul rămas neexecutat, prin deducerea ulterioară a perioadei executate.

Se invocă, de asemenea, H.P. 7/2018.

Comisia menționează că, din datele speței, varianta de răspuns corectă este cea indicată la litera C.

Astfel, potrivit art. 104 al.2 Cod penal, dacă după acordarea liberării cel condamnat a săvârșit o nouă infracțiune, care a fost descoperită în termenul de supraveghere, instanța revocă liberarea și dispune executarea restului de pedeapsă. Pedeapsa pentru noua infracțiune se stabilește și se execută, după caz, potrivit dispozițiilor de la recidivă sau pluralitate intermediară. Dispozițiile art. 44 Cod penal se impun a fi corelate cu prevederile art. 39 al.1 lit. b) Cod penal.

Cum în speță, inculpatul X a fost condamnat anterior la o pedeapsă de 1 an închisoare (nefiind îndeplinite condițiile privind reținerea stării de recidivă, prevăzute de art. 41 al. 1 Cod penal, ci cele prev. de art. 44 alin. 1 Cod penal, cu un rest rămas neexecutat de 60 de zile) pedeapsa rezultantă va fi compusă din pedeapsa aplicată pentru infracțiunea de omor, prevăzută de art. 188 Cod penal, la care se adaugă o treime din restul rămas neexecutat, respectiv 20 de zile închisoare.

Varianta de răspuns de la litera B nu este corectă, întrucât inculpatul X a săvârșit infracțiunea de omor simplu și nu de omor calificat, prevăzută de art. 189. al.1 lit. a) și b) Cod penal.

În fine, H.P. 7/2018 are în vedere o altă ipoteză decât cea din speță, respectiv interpretarea dispozițiilor art. 55 indice 1 din Legea 254/2013 privind executarea pedepselor (compensarea în cazul cazării în condiții necorespunzătoare).

Pe cale de consecință, nu se impune nici anularea grilei, răspunsul corect fiind cel de la litera C.

3. G1 – întrebarea 5 (4-G2; 9-G3; 10-G4) contestată de un candidat

Contestația este nefondată, varianta de răspuns corectă fiind cea indicată în barem la litera A.

În susținerea contestației se invocă faptul că răspunsul de la litera A nu este corect, întrucât o cerință esențială a infracțiunii prev. de art. 11 din Legea nr. 78/2000 este aceea ca inculpatul să aibă sarcina de a controla operatorul privat, iar, în speță, inculpata nu a mai avut atribuții de control a societății, pentru că această societate nu a mai depus documentația la ISU.

Se arată că nici răspunsul de la litera C nu este corect, pentru că nu este corectă explicația, dar ca soluție se apropie mai mult de adevăr.

Se invocă decizia penală nr. 249/2011 a Inaltei Curți de Casație și Justiție.

Se solicită anularea grilei, întrucât niciuna dintre variantele de răspuns nu este corectă, iar, în subsidiar, se solicită reținerea ca variantă corectă a răspunsului de la litera C, dat fiind faptul că fapta nu întrunește elementele de tipicitate ale infracțiunii prev. de art. 301 alin. 1 C.p., chiar dacă explicația este alta decât cea din grilă.

Contestația este nefondată, pentru următoarele argumente:

Elementul material al infracțiunii prev. de art. 11 alin. 1 din legea nr. 78/2000, constă, în mod alternativ, în fapta persoanei care având în sarcină atribuția de a supraveghea, de a controla, de a reorganiza sau de a lichida un operator economic privat, îndeplinește pentru acesta vreo însărcinare, intermediază ori înlănește efectuarea unor operațiuni comerciale sau financiare ori participă cu capital la un asemenea operator economic, dacă fapta este de natură a –i aduce direct sau indirect folos necuvenit.

Pentru întregirea laturii obiective, legea prevede, printre altele, ca fapta să fie comisă în timpul în care persoana îndeplinește funcția, atribuția sau însărcinarea (la varianta tip), fie într-un interval de 5 ani de la încetarea funcției, atribuției sau însărcinării (varianta atenuantă).

Or, în speță, rezultă, cu evidență, faptul că inculpata RC avea atribuții dintre cele enumerate în norma de incriminare la data de 15.12.2015, fiind fără relevanță faptul că a întocmit documentația în timpul liber, iar aceasta nu a mai fost depusă la Inspectoratul pentru Situații de Urgență.

În ceea ce privește decizia penală nr. 249/2011 a Inaltei Curți de Casație și Justiție, aceasta are în vedere o altă ipoteză decât cea redată în speță, după cum recunoaște, de altfel, și candidatul, nefiind aplicabilă.

În ceea ce privește varianta de la litera C, aceasta nu este corectă, având în vedere datele spetei, după cum, de altfel, și candidatul menționează.

Ca atare, nu se justifică nici modificarea baremului și nici anularea grilei.

4. G1 – întrebarea 7 (8-G2; 1-G3; 5-G4) contestată de un candidat

Contestația este nefondată, varianta de răspuns corectă fiind cea indicată în barem la litera B.

În cuprinsul contestației formulate se invocă faptul că varianta de răspuns de la litera B, indicată ca fiind corectă în baremul de notare, ignoră dispozițiile art. 17 din Legea nr. 187/2012, respectiv faptul că o pedeapsă cu suspendarea executării aplicabilă potrivit Codului penal din 1969 este considerată mai favorabilă decât o măsură educativă privativă de libertate.

Raportat la motivele de contestație formulate, comisia menționează că dispozițiile art. 17 din Legea nr. 187/2012 nu sunt aplicabile în speță, întrucât acestea vizează ipoteza aplicării legii penale mai favorabile intervenite în cursul procesului, or grila pune în discuție ipoteza revocării suspendării

executării pedepsei închisorii aplicate în baza Codului penal din 1969 pentru infracțiuni comise în timpul minorității în cazul săvârșirii unei noi infracțiuni în termenul de încercare al suspendării executării pedepsei.

Astfel, comisia constată că răspunsul indicat la litera B este cel corect, în speță fiind aplicabile dispozițiile art. 22 alin. 4 lit. b) din Legea nr. 187/2012 rap. la art. 129 alin. 2 lit. b) Cod penal.

5. G1 – întrebarea 9 (6-G2; 6-G3; 3-G4) contestată de un candidat

Contestația este nefondată, varianta de răspuns corectă fiind cea indicată în barem la litera B.

Se invocă faptul că autoritățile naționale nu puteau refuza executarea mandatului european de arestare, întrucât nu este incident niciun caz de motiv opțional de refuz, ca, de altfel, niciunul din cazurile obligatorii. În susținerea acestei opinii se arată că, în conformitate cu dispozițiile art. 98 alin. 2 lit. g din Legea nr. 302/2004, se poate refuza executarea mandatului atunci când executarea pedepsei este prescrisă, doar în situația în care faptele ar fi fost de competența autorităților române, condiție care nu este îndeplinită în speță. Astfel, aceste prevederi legale trebuie interpretate în sensul ca autoritățile române să fi avut competența (în virtutea principiilor teritorialității, personalității, realității și universalității legii penale) de a urmări/judeca infracțiunea pe care se întemeiază mandatul european de arestare în conformitate cu dreptul penal român, interpretare ce rezultă din partea finală a textului, care are rolul de a include în sfera de analiză doar acele infracțiuni care ar fi intrat în mod real în competența autorităților române și nu reprezintă doar o trimitere formală, de exemplu atunci când competența ar fi aparținut în mod abstract, cu ignorarea criteriilor ce atrag competența autorităților naționale. Această prevedere ar trebui interpretată și prin raportare la dispozițiile Deciziei-cadru nr. 2002/584/JAI a Consiliului Uniunii Europene din 13 iunie 2002, care la art. 4 par. 4 prevede drept motiv opțional de refuz „*atunci când s-a prescris acțiunea penală sau pedeapsa, în conformitate cu dreptul statului membru de executare, iar faptele sunt de competența acestui stat membru, în conformitate cu dreptul său penal.*” Or, din situația de fapt expusă în speță – săvârșirea unei infracțiuni de furt simplu pe teritoriul Spaniei, de către un cetățean al acestui stat, fără alte trimiteri la subiectul pasiv al infracțiunii de furt (cetățean român, statul român etc.) - se constată că autoritățile române nu ar fi avut competența de a urmări/judeca fapta pe care se întemeiază mandatul european de arestare în virtutea principiilor teritorialității, personalității, realității și universalității legii penale, în oricare din variantele Codului penal.

Întrucât nu se solicită nici anularea întrebării și nici schimbarea răspunsului corect, Comisia va analiza fiecare răspuns prevăzut de grilă.

Astfel, răspunsul de la lit. A – *nu poate în nici o situație să refuze executarea mandatului european de arestare* - nu este corect, deoarece în enunțul acestui răspuns se regăsește sintagma „*în nicio situație*” ceea ce înseamnă că *ab initio* nu există niciun motiv de refuz pe care instanța de judecată să-l analizeze. Or, din datele speței (hotărâre de condamnare pentru săvârșirea unei infracțiuni de furt definitivă în 20.09.2011, iar sesizarea privind punerea în executare a mandatului european de arestare a fost înregistrată la data de 15.03.2018) rezultă că ar putea fi incident un motiv de refuz, respectiv cel prevăzut de art. 98 alin. 2 lit. g din Legea nr. 302/2004, pe care instanța trebuie să-l analizeze și pentru care ar putea refuza executarea mandatului european de arestare, existând, astfel, o situație în care ar putea refuza executarea respectivului mandat.

Nici răspunsul de la litera B – *este obligată să refuze executarea mandatului european de arestare* – nu este corect față de dispozițiile art. 98 alin. 1 din Legea nr. 302/2004, care prevăd motivele obligatorii de refuz.

Astfel, conform art. 98 alin. 1 din Legea nr. 302/2004, „Autoritatea judiciară română de executare refuză executarea mandatului european de arestare în următoarele cazuri:

a) când, din informațiile de care dispune, reiese că persoana urmărită a fost judecată definitiv pentru aceleași fapte de către un stat membru, altul decât statul emitent, cu condiția ca, în cazul condamnării, sancțiunea să fi fost executată ori să fie în acel moment în curs de executare sau executarea să fie prescrisă, pedeapsa să fi fost grațiată ori infracțiunea să fi fost amnistiată sau să fi intervenit o altă cauză care împiedică executarea, potrivit legii statului de condamnare;

b) când infracțiunea pe care se bazează mandatul european de arestare este acoperită de amnistie în România, dacă autoritățile române au, potrivit legii române, competența de a urmări acea infracțiune;

c) când persoana care este supusă mandatului european de arestare nu răspunde penal, datorită vârstei sale, pentru faptele pe care se bazează mandatul de arestare în conformitate cu legea română.”

Or, din datele speței nu rezultă incidența vreunui dintre motivele prevăzute de dispoziția legală anterior menționată.

În final, Comisia apreciază că răspunsul corect este cel menționat în barem, respectiv răspunsul de la lit. C – *poate să refuze executarea mandatului european de arestare.*

Astfel, din datele speței rezultă că hotărârea de condamnare a persoanei solicitate la pedeapsa de 1 an închisoare pentru săvârșirea infracțiunii de furt, respectiv sentința penală nr. 1473/3 din 2011 a Judecătorei de Instrucție nr. 4 din Madrid, a rămas definitivă la data de 20.09.2011. Sesizarea instanței privind punerea în executare a mandatului european de arestare emis în vederea executării pedepsei de 1 an închisoare s-a înregistrat la data de 15.03.2018, după aproximativ 6 ani și 6 luni de la data la care sentința de condamnare putea fi pusă în executare.

Conform art. 98 alin. 2 lit. g din Legea nr. 302/2004, „Autoritatea judiciară română de executare poate refuza executarea mandatului european de arestare când, conform legislației române, răspunderea pentru infracțiunea pe care se întemeiază mandatul european de arestare ori executarea pedepsei aplicate s-au prescris, dacă faptele ar fi fost de competența autorităților române.”

Conform legislației române, respectiv art. 162 Cod penal, „(1) Termenele de prescripție a executării pedepsei pentru persoana fizică sunt :

a) 20 de ani, când pedeapsa care urmează a fi executată este detențiunea pe viață sau închisoarea mai mare de 15 ani;

b) 5 ani, plus durata pedepsei ce urmează a fi executată, dar nu mai mult de 15 ani, în cazul celorlalte pedepse cu închisoarea.[...].

(2) Termenele prevăzute în alin. (1) se socotesc de la data când hotărârea de condamnare a rămas definitivă.”

Întrucât din datele speței nu rezultă existența vreunei cauze de întrerupere a cursului prescripției, termenul de prescripție al executării pedepsei de 1 an închisoare a început să curgă, conform art. 162 alin. 2 Cod penal, de la data de 20.09.2011 (data rămânerii definitive a hotărârii de condamnare) și s-a împlinit la data de 20.09.2017, anterior sesizării instanței privind punerea în executare a mandatului european de arestare, ceea ce înseamnă că, în conformitate cu legislația română, executarea pedepsei aplicate s-a prescris.

În continuare, în verificarea incidenței acestui motiv opțional de refuz trebuie analizată condiția prevăzută în teza finală a lit. g a art.98 alin. 2 din Legea nr. 302/2004, respectiv „dacă faptele ar fi fost de competența autorităților române”.

Legea folosind condiționalul perfect („*ar fi fost*”), ceea ce se analizează pentru a verifica această condiție este o competență ipotetică (abstractă) și nu o competență stabilită în mod real în raport de datele concrete ale speței.

Sub acest ultim aspect, Comisia nu a putut reține susținerea vizând trimiterea la dispozițiile art. 4 par. 4 din Decizia-cadru nr. 2002/584/JAI a Consiliului Uniunii Europene din 13 iunie 2002 atât timp cât această decizie a fost transpusă în dreptul intern, în Legea nr. 302/2004, situație în care raportarea se face exclusiv la legea internă, în speță, la art. 98 alin. 2 lit. g din Legea nr. 302/2004.

În atare situație, conform legislației române, fapta pentru care a fost condamnată persoana solicitată ar fi putut fi de competența autorităților române, întrucât este prevăzută ca infracțiune și de Codul penal român – furt prev. de art. 228 alin. 1 Cod penal, persoana solicitată ar fi răspuns penal în raport cu vârsta acestuia la momentul săvârșirii faptei (25 de ani).

În atare situație, Comisia constată ca fiind incidente în speță dispozițiile art. 98 alin. 2 lit. g din Legea nr. 302/2004, în baza cărora curtea de apel poate să refuze executarea mandatului european de arestare.

C. În ceea ce privește contestațiile formulate la concursul de promovare pentru tribunal – proba teoretică, Comisia reține următoarele:

1. G1 – întrebarea 9 (14-G2; 7-G3; 8-G4) contestată de un candidat

Comisia constată că din conținutul contestației rezultă că a fost contestată întrebarea nr. 15 G1 (20 G2, 3 G3, 12 G4), urmând a se analiza aspectele contestate, la momentul examinării contestațiilor formulate cu privire la întrebarea nr. 15 G1 (20 G2, 3 G3, 12 G4).

2. G1 – întrebarea 10 (4-G2; 15-G3; 15-G4) contestată de un candidat

Contestația este nefondată, varianta de răspuns corectă fiind cea indicată în barem la litera A.

Se invocă faptul că și varianta de la litera C este corectă, întrucât revocarea beneficiului liberării este condiționată de dovedirea relei-credințe a celui condamnat cu privire la neîndeplinirea obligațiilor civile.

Aspectele invocate nu pot fi primite, întrucât revocarea liberării condiționate se dispune, conform art. 104 al. 1 Cod penal, pentru cauze ulterioare acordării liberării condiționate, petrecute în cursul termenului de supraveghere. Totodată, obligațiile condamnatului pe perioada termenului de supraveghere sunt prevăzute în mod limitativ în art. 101 al. 2 Cod penal, textul nefăcând referire la obligațiile civile.

Dispozițiile art. 104. al. 1 Cod penal se impun a fi corelate cu cele ale art. 99 al. 1 lit. c) Cod penal, potrivit cu care liberarea condiționată poate fi dispusă numai dacă cel condamnat a îndeplinit integral obligațiile civile stabilite prin hotărârea de condamnare, afară de cazul când dovedește că nu a avut nicio posibilitate să le îndeplinească. Prin urmare, verificarea îndeplinirii executării obligațiilor civile se realizează la soluționarea cererii de liberare condiționată și nu după liberarea condiționată, așa cum se reține în varianta de răspuns de la litera C.

3. G1 – întrebarea 15 (20-G2; 3-G3; 12-G4) contestată de doi candidați, având în vedere contestația recalificată de Comisie, ca vizând această întrebare și nu întrebarea nr. 9 din G1.

Contestațiile sunt nefondate, varianta de răspuns corectă fiind cea indicată în barem la litera A.

În contestațiile formulate se susține că se impune anularea grilei, subiectul fiind controversat, întrucât și infracțiunea de ucidere la cererea victimei poate fi săvârșită cu intenție indirectă, în acest sens fiind și o parte a literaturii de specialitate și jurisprudența (neindicată) .

Comisia reține că toate variantele de răspuns sunt clare, coerente, fără a suscita controverse.

Astfel, infracțiunea de uzurparea funcției, prevăzută de art. 300 Cod penal, poate fi comisă atât cu intenție directă, cât și cu intenție indirectă. Norma de incriminare nu condiționează existența elementului subiectiv de prezența unor cerințe privind mobilul sau scopul săvârșirii infracțiunii.

Spre deosebire de infracțiunea de uzurparea funcției, infracțiunea de șantaj (variante B de răspuns) se comite numai cu forma de vinovăție a intenției directe (calificate prin scop), autorul având reprezentarea că prin fapta sa exercită o constrângere ilicită a victimei, cu scopul de a dobândi un folos injust.

În fine, infracțiunea de ucidere la cererea victimei (variante C de răspuns) se poate săvârși numai cu forma de vinovăție a intenției directe, chiar autorii indicați de candidat (S. Bogdan și D.A.Șerban) concluzionând în lucrarea menționată că forma de vinovăție este doar a intenției directe, întrucât autorul trebuie să acționeze motivat de cererea victimei și nu independent de aceasta. Mai mult, se reține că nu este suficientă existența cererii victimei în mod obiectiv, norma de incriminare impunând ca autorul să acționeze în considerarea acestei cereri.

Ca atare, Comisia reține că varianta de răspuns corectă este cea indicată în barem și nu se impune anularea grilei.

4. G1 – întrebarea 16 (13-G2; 19-G3; 4-G4) contestată de un candidat

Contestația este nefondată, varianta de răspuns corectă fiind cea indicată în barem la litera B.

Comisia reține că participația penală în cazul infracțiunii de agresiune sexuală este posibilă sub toate formele, coautorat, instigare, complicitate. Aceasta deoarece legiuitorul face referire la -act sexual de orice natură-, deci atât cele firești, cât și cele nefirești, acte ce pot fi realizate simultan de către mai mulți făptuitori.

Coautoratul nu este condiționat de săvârșirea, de către fiecare coautor, a tuturor actelor de executare a infracțiunii, fiind suficient dacă coautorii au realizat, fiecare, cel puțin unul din aceste acte, care se integrează în ansamblul celor comise de ceilalți.

În ceea ce privește decizia penală nr. 55/2015 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție, invocată în cuprinsul contestației, Comisia constată că aceasta este inaplicabilă în speță.

Ca atare, Comisia apreciază că nu se impune anularea grilei.

5. G1 – întrebarea 18 (6-G2; 17-G3; 10-G4) contestată de un candidat

Contestația este nefondată, varianta de răspuns corectă fiind cea indicată în barem la litera C.

În cuprinsul contestației formulate se invocă faptul că, alături de varianta de răspuns de la litera C, indicată ca fiind corectă în baremul de notare, este corectă și varianta de la litera A.

În motivarea contestației se arată că și în situația furtului urmat de violență sau amenințare, *punerea unei persoane în stare de inconștiență* sau neputința de a se apăra pentru păstrarea bunului sustras sau pentru asigurarea scăpării făptuitorului, în jurisprudența Înaltei Curți de Casație și Justiție (decizia nr. 1234/2005) s-a reținut că *“pentru ca infracțiunea complexă de tâlhărie să fie consumată, se cere ca principala sa componentă, furtul, să se fi epuizat prin însușirea bunului.”*

Comisia constată că răspunsul indicat în varianta de la litera A nu este corect, întrucât în cazul în care violențele, amenințările ori *punerea unei persoane în stare de inconștiență* sau neputința de a se apăra sunt realizate pentru păstrarea bunului sustras sau pentru asigurarea scăpării făptuitorului, infracțiunea de tâlhărie se consumă în momentul în care, după sustragerea bunului, se produce urmarea imediată a acțiunii adiacente. În ceea ce privește jurisprudența invocată, examinându-se decizia menționată, nu s-au identificat aspectele invocate de către candidat.

6. G1 – întrebarea 20 (18-G2; 11-G3; 11-G4) contestată de un candidat

Contestația este nefondată, varianta de răspuns corectă fiind cea indicată în barem la litera **B**.

În cuprinsul contestației formulate se invocă faptul că varianta de la litera A este cea corectă. În motivarea contestației se arată că, deși în doctrină s-a reținut că aceasta ar deveni o circumstanță reală în situația în care participanții au contribuit la realizarea actelor preparatorii, cunoscând scopul acestora, premeditarea nu poate fi decât o circumstanță personală, întrucât premeditarea presupune luarea rezoluției infracționale urmată de reflectarea asupra împrejurărilor, locului și momentului de săvârșire a faptei și este imposibil ca autorul sau instigatorul să împărtășească celorlalți participanți toate elementele premeditării (cum s-a născut ideea comiterii infracțiunii, cum urmează fi pusă în executare aceasta etc.)

Comisia constată că răspunsul de la litera B indicat în baremul de notare este cel corect, iar răspunsul de la litera A nu cuprinde o variantă corectă de răspuns.

Astfel, contrar opiniei personale a candidatului, și în acord cu doctrina de specialitate, comisia consideră că premeditarea nu constituie întotdeauna o circumstanță personală, ci poate constitui și o circumstanță reală, în situația menționată chiar de candidat, în care cel care a premeditat la săvârșirea omorului a efectuat acte de pregătire împreună cu alte persoane, care au cunoscut scopul pregătirii.

D. În ceea ce privește contestațiile formulate la concursul de promovare pentru tribunal – proba practică, Comisia reține următoarele:

1. G1 – întrebarea 5 (3-G2; 9-G3; 1-G4) contestată de doi candidați

Contestația este nefondată, varianta de răspuns corectă fiind cea indicată în barem la litera **A**.

În cuprinsul uneia dintre contestațiile formulate se solicită modificarea baremului de notare și indicarea ca variantă de răspuns corectă a celei indicate la litera B, întrucât, raportat la enunțul speței, față de mențiunile raportului medico-legal de necropsie, fapta inculpatului Y, constând în lovirea victimei Z „violent cu picioarele în cap”, a fost exercitată asupra unei persoane deja decedate, ca urmare a faptei inculpatului X de înjunghiere. În cazul în care victima nu ar fi fost decedată,

încadrarea juridică a infracțiunii săvârșite de Y ar fi fost cea de coautorat la infracțiunea de omor și nu tentativă la infracțiunea de omor.

În cuprinsul celei de-a doua contestații formulate se solicită, în principal, modificarea baremului de notare și indicarea ca variantă de răspuns corectă, a celei indicate la litera C, iar, în subsidiar, întrucât speța este incomplet prezentată, de natură a induce în eroare asupra răspunsului corect, anularea grilei. În motivarea contestației se arată că activitatea inculpatului Y nu întrunește elementele de tipicitate ale infracțiunii de tentativă la omor, ci reprezintă o infracțiune distinctă, cea prev. de art. 193 alin. 2 Cod penal. În acest sens se arată că din datele speței rezultă că inculpatul Y nu a fost de față la comiterea omorului de către X, iar acțiunea de lovire cu picioarele în cap a victimei deja căzute la pământ nu ar fi putut să ducă la decesul acestuia și nu au constituit cauza decesului, neînscrind-se în antecedenta causală a acestuia, față de concluziile medicale expuse în speță. Nu se poate reține o intenție indirectă a inculpatului Y de a ucide victima, întrucât din datele speței nu rezultă cu certitudine că în momentul în care a hotărât să acționeze percepute și că victima fusese înjunghiată, fiind, astfel, posibil, ca inculpatul să fi avut doar intenția unei vătămări a victimei, faptul că s-a acționat asupra unei victime deja căzute la pământ nefiind suficient pentru a se susține că inculpatul Y a acționat cu intenția de a o ucide.

Comisia constată că enunțul grilei este clar, furnizând informațiile necesare pentru rezolvarea acesteia. Contrar susținerilor candidatului menționat din datele speței rezultă că inculpatul Y a fost de față la momentul înjunghierii victimei de către inculpatul X, menționându-se că acesta, în timpul altercației dintre inculpatul X și victimă, a ieșit pe holul imobilului și că, imediat după înjunghiere, când victima a căzut la pământ, a lovit-o violent cu picioarele în cap.

Răspunsul indicat la litera A este cel corect, întrucât din datele speței rezultă că inculpatul Y a lovit victima, în mod violent și de mai multe ori, cu picioarele, în timp ce aceasta se afla la pământ, după ce fusese înjunghiată de celălalt inculpat, într-o zonă vitală, zona capului, loviturile aplicate având aptitudinea de a-i produce decesul, prin raportul de expertiză medico-legală concluzionându-se că aceste lovituri ar fi fost de natură să îi pună în primejdie viața victimei. Astfel, prin modalitatea de comitere a faptei (zona vitală vizată, intensitatea loviturilor aplicate, starea de sănătate a victimei la momentul lovirii), inculpatul a prevăzut uciderea victimei și, cel puțin, a acceptat posibilitatea producerii decesului victimei. Atât timp cât nu s-a stabilit o legătură de cauzalitate directă între loviturile aplicate de inculpatul Y și decesul victimei, fapta de lovire a inculpatului Y descrisă anterior constituie infracțiunea de tentativă la omor săvârșită cu intenția indirectă de a ucide.

2. G1 – întrebarea 6 (4-G2; 6-G3; 5-G4) contestată de doi candidați

Contestația este nefondată, varianta de răspuns corectă fiind cea indicată în barem la litera A.

În cuprinsul contestațiilor formulate se solicită anularea întrebării, potrivit art. 20 alin. 7 din Hot CSM nr. 621\21.09.2006, întrucât niciuna dintre variantele de răspuns indicate nu este corectă, invocându-se și faptul că subiectul în discuție a fost întocmit cu încălcarea art. 13 alin. 1 lit. d ind. 1 din Hot CSM nr. 621\21.09.2006, care impune interdicția de a formula întrebări cu privire la problemele controversate în doctrină sau practică.

În motivarea uneia dintre contestațiile formulate se arată că, deși răspunsul de la litera A ar fi fost în mod normal cel corect, având în vedere că în speță sunt incidente dispozițiile referitoare la revocarea liberării condiționate și aplicarea tratamentului sancționator al pluralității intermediare, cuantumul amenzii penale aplicate, de 1.000 lei, este nelegal, întrucât pedeapsa amenzii penale putea fi aplicată doar în cuantumul minim de 1200 lei.

În motivarea celei de-a doua contestații se arată că, față de o opinie exprimată în doctrină (citându-se lucrarea unuia dintre autorii de specialitate), în speță, modalitatea de aplicare a pedepsei rezultante în cazul pluralității intermediare era următoarea: revocarea suspendării sub supraveghere a executării pedepsei de 9 luni, aplicarea regulilor pluralității de infracțiuni în raport de fiecare infracțiune concurentă săvârșită în stare de pluralitate intermediară, urmând să se contopească, în condițiile art. 39 alin. 1 lit. b) din Codul penal pedeapsa de 9 luni închisoare cu pedeapsa de 1 an închisoare, rezultând pedeapsa de 1 an și 3 luni închisoare, pedeapsa de 9 luni închisoare cu pedeapsa amenzii penale de 1000 lei, rezultând pedeapsa de 9 luni închisoare și 1000 lei amenda penală, iar, în final, să se contopească potrivit regulilor de la concursul de infracțiuni, pedeapsa de 1 an și 3 luni închisoare cu pedeapsa de 9 luni închisoare și 1000 lei amenda penală, pedeapsa rezultantă finală fiind de 1 an și 6 luni închisoare la care se adaugă, în întregime, pedeapsa amenzii penale de 1000 lei.

În ceea ce privește susținerile referitoare la aplicarea pedepsei amenzii penale într-un quantum nelegal față de dispozițiile art. 61 alin. 4 lit. b) Cod penal și art. 193 alin. 1 Cod penal, comisia menționează că, deși corecte, acestea nu pot fi avute în vedere, în sensul că ar fi putut denatura varianta de răspuns indicată ca fiind corectă, întrucât speța testează cunoașterea modalității de stabilire și de aplicare a pedepsei în cazul pluralității intermediare, alături de alte aspecte, în situația în care printre pedepsele componente ale pluralității de infracțiuni se numără și o pedeapsă cu amenda penală și nu aplicarea dispozițiilor legale referitoare la aplicarea pedepsei amenzii penale, raportat la infracțiunile pentru care s-a dispus condamnarea.

Comisia constată că răspunsul de la litera A este cel corect, față de incidența dispozițiilor art. 96 alin. 4, 5 Cod penal și art. 44 alin. 2 Cod penal, respectiv în speță trebuia revocată suspendarea sub supraveghere pentru pedeapsa de 9 luni închisoare, aplicată prin sentința penală nr. 34\13.03.2013 a Judecătorei A, după care urma să se facă aplicarea dispozițiilor art. 44 alin. 2 Cod penal și să se contopească cele 3 pedepse aplicate potrivit regulilor concursului de infracțiuni, pedeapsa rezultantă fiind de 1 an și 3 luni închisoare și 1000 lei amenda penală.

În ceea ce privește susținerile candidatului referitoare la împrejurarea că în doctrină a fost enunțată o altă modalitate de stabilire a pedepsei rezultante în cazul pluralității intermediare de infracțiuni, fapt pentru care se impune anularea grilei, se observă că celelalte două variante de răspuns nu puteau fi apreciate în niciun caz corecte, chiar raportat la aspectele invocate, întrucât unul dintre răspunsuri menționa că nu ar fi fost incidente dispozițiile art. 96 alin. 4 Cod penal, referitoare la revocarea suspendării sub supraveghere a executării pedepsei, iar cel de-al doilea avea în vedere aplicarea tratamentului penal sancționator de la recidivă, instituție care, de asemenea, nu era incidentă în speță. Or, în situația în care grila avea o singură variantă de răspuns corectă, doar răspunsul de la litera A putea fi considerat ca fiind corect.

3. G1 – întrebarea 7 (1-G2; 4-G3; 10-G4) contestată de un candidat

Contestația este nefondată, varianta de răspuns corectă fiind cea indicată în barem la litera **B**.

În primul rând, se invocă faptul că *enunțul speței este greșit*, deoarece se susține în acesta că, potrivit situației de fapt, inculpatul X a fost trimis în judecată pentru săvârșirea în concurs ideal a infracțiunilor de luare de mită prev. de art. 289 alin. 1 Cod penal și înșelăciune prev. art. 244 alin. 2 Cod penal (pentru infracțiunea de înșelăciune candidatul face trimitere la dispozițiile art. 264 alin. 2 Cod penal, însă este considerată ca fiind o eroare materială), însă, în enunțul speței, se vorbește despre două acțiuni, una săvârșită la 21.06.2018, când inculpatul a pretins de la numitul Y o sumă de bani

pentru a favoriza firma acestuia la câștigarea licitației (luare de mită) și una săvârșită „cu o zi înainte de licitație, când inculpatul a primit de la numitul Y suma de bani pretinsă”.

Comisia nu poate reține această susținere, întrucât enunțul speței este clar și cuprinde toate datele necesare pentru a se verifica încadrarea juridică, ce reprezintă cerința speței. Existența sau nu a pluralității de infracțiuni sub forma concursului și forma acesteia (concurs real sau concurs ideal) fac parte din încadrarea juridică și reprezintă tocmai cerința speței.

Se mai invocă faptul că răspunsul de la litera B (considerat ca fiind corect) *nu este conform dispozițiilor procedurale* ce reglementează schimbarea încadrării juridice, în sensul că în urma trimiterii în judecată a unui inculpat pentru săvârșirea mai multor infracțiuni în concurs, nu poate fi schimbată încadrarea juridică într-una singură în condițiile în care infracțiunile se exclud reciproc, cum este cazul în speță, cele două infracțiuni (luarea de mită și înșelăciunea) având în vedere ipoteze diferite și situații premisă diferite. În acest sens se invocă jurisprudența ÎCCJ (Decizia nr. 1145/02.04.2013) și se concluzionează în sensul că nu se pot concepe subiecte în care o încălcare procedurală să fie considerată totuși răspuns corect, doar din perspectiva dreptului substanțial. *Se solicită anularea* în întregime a acestei întrebări, dat fiind întregul său conținut greșit, neclar, controversat, cu aspecte procedurale greșite reținute ca fiind corecte.

Comisia nu poate reține această susținere, întrucât se pleacă de la o premisă greșită, respectiv existența unor două infracțiuni distincte (luarea de mită și înșelăciunea), una vizând acțiunea săvârșită la 21.06.2018 și cea de-a doua vizând acțiunea săvârșită „cu o zi înainte de licitație, când inculpatul a primit de la numitul Y suma de bani pretinsă”.

În doctrină, dar și în practică, este îndeobște admis că infracțiunea de luare de mită realizată prin mai multe dintre variantele alternative ale elementului material al infracțiunii constituie o singură infracțiune de luare de mită, iar nu concurs de infracțiuni ori formă continuată a acesteia și se consumă în momentul realizării primei activități infracționale. Astfel fiind, în situația în care infracțiunea de luare de mită se comite în modalitatea „pretinderii”, ea se consumă în momentul acțiunii de pretindere, chiar dacă banii sau foloasele pretinse nu se predau de către cel cărui i s-au pretins ori acestea sunt predate la o dată ulterioară.

În speța contestată, infracțiunea de luare de mită s-a consumat la data de 21.07.2018, dată la care inculpatul X a *pretins* (o primă variantă alternativă a elementului material al infracțiunii de luare de mită) de la numitul Y o sumă de bani, iar *primirea* (a doua variantă alternativă a elementului material al infracțiunii de luare de mită) *sume de bani* pretinse de către inculpatul X ulterior, „cu o zi înainte de licitație” intră tot în conținutul infracțiunii de luare de mită (ca a doua variantă alternativă a aceleiași infracțiuni), chiar dacă la acel moment inculpatul nu mai avea nicio atribuție în legătură cu licitația, întrucât verificarea tipicității unei infracțiuni se realizează la momentul consumării acesteia, iar la acel moment inculpatul X avea ca atribuție de serviciu organizarea licitațiilor și achizițiilor directe.

În atare situație, așa-zisa „infracțiune de înșelăciune” reținută în mod greșit de către procuror prin actul de sesizare și însușită de instanța de judecată prin sentința de condamnare intră în conținutul infracțiunii de luare de mită comisă de inculpatul X la data de 21.07.2018, astfel încât singura modalitate de remediere o reprezintă schimbarea de încadrare juridică din cele două infracțiuni pentru care inculpatul X a fost trimis în judecată și condamnat de prima instanță în infracțiunea de luare de mită prevăzută de art. 289 alin. 1 Cod penal, variantă de răspuns ce se regăsește la litera B și este indicată ca fiind cea corectă în barem.

În consecință, constatând că enunțul speței nu este greșit, neclar sau controversat, față de considerentele anterior expuse, Comisia constată ca fiind nefondată contestația prin care se solicită anularea speței.

4. G1 – întrebarea 9 (5-G2; 10-G3; 4-G4) contestată de 3 candidați

Contestațiile sunt nefondate, varianta de răspuns corectă fiind cea indicată în barem la litera C.

În primul rând, unul dintre candidați a invocat faptul că, potrivit art. 85 alin. 2 din Legea nr. 302/2004, executarea unor astfel de mandate se face doar de către curțile de apel, astfel încât întrebarea aceasta ar fi trebuit să fie adresată candidaților care vizează promovarea la o curte de apel.

Sub acest aspect, comisia reține că tematica și bibliografia în materie penală stabilite pentru acest examen sunt comune pentru toți candidații, indiferent de opțiunea acestora (grad de tribunal sau grad de curte de apel). În cadrul tematicii se regăsește (la punctul 3 – Cooperare judiciară în materie penală) mandatul european de arestare, iar în cadrul bibliografiei se regăsește Legea nr. 302/2004, dar și Decizia-cadru nr. 2002/584/JAI a Consiliului din 13 iunie 2002 privind mandatul european de arestare și procedurile de predare între statele membre, astfel că subiectul contestat respectă tematica și bibliografia, inclusiv pentru candidații care participă la examenul de promovare în grad de tribunal.

Se invocă faptul că răspunsul de la lit. C din barem nu este cel corect, întrucât, în conformitate cu dispozițiile art. 98 alin. 2 lit. g din Legea nr. 302/2004, se poate refuza executarea mandatului atunci când executarea pedepsei este prescrisă, doar în situația în care fapta ar fi fost de competența autorităților române, condiție care nu este îndeplinită în speță. Astfel, persoana condamnată era cetățean spaniol, comisese o infracțiune pe teritoriul Spaniei, se afla în România în excursie, fusese prezentă la judecarea cauzei și nu a fost încarcerată, nu fusese urmărită sau judecată pe teritoriul altui stat. Așa fiind, instanțele române nu erau competente personal și teritorial să judece această infracțiune, nefiind incidente cazurile prevăzute de art. 98 alin. 2 din Legea nr. 302/2004, astfel că singurul răspuns corect al grilei este cel de la lit. A în opinia a doi candidați, respectiv cel de la lit. B în opinia unui candidat.

Susținerea că singurul răspuns corect al grilei este cel de la lit. A – *nu poate în nici o situație să refuze executarea mandatului european de arestare* - nu poate fi reținută de Comisie, deoarece în enunțul acestui răspuns se regăsește sintagma „*în nicio situație*” ceea ce înseamnă că *ab initio* nu există niciun motiv de refuz pe care instanța de judecată să-l analizeze. Or, din datele speței (hotărâre de condamnare pentru săvârșirea unei infracțiuni de furt definitivă în 20.09.2011, iar sesizarea privind punerea în executare a mandatului european de arestare a fost înregistrată la data de 15.03.2018) rezultă că ar putea fi incident un motiv de refuz, respectiv cel prevăzut de art. 98 alin. 2 lit. g din Legea nr. 302/2004, pe care instanța să-l analizeze și pentru care ar putea refuza executarea mandatului european de arestare, existând, astfel, o situație în care ar putea refuza executarea respectivului mandat.

Nici susținerea că răspunsul corect este cel prevăzut la litera B – *este obligată să refuze executarea mandatului european de arestare* – nu poate fi reținut de Comisie față de dispozițiile art. 98 alin. 1 din Legea nr. 302/2004 care prevăd motivele obligatorii de refuz.

Astfel, conform art. 98 alin. 1 din Legea nr. 302/2004, „*Autoritatea judiciară română de executare refuză executarea mandatului european de arestare în următoarele cazuri:*

a) *când, din informațiile de care dispune, reiese că persoana urmărită a fost judecată definitiv pentru aceleași fapte de către un stat membru, altul decât statul emitent, cu condiția ca, în cazul condamnării, sancțiunea să fi fost executată ori să fie în acel moment în curs de executare sau executarea să fie prescrisă, pedeapsa să fi fost grațiată ori infracțiunea să fi fost amnistiată sau să fi intervenit o altă cauză care împiedică executarea, potrivit legii statului de condamnare;*

b) *când infracțiunea pe care se bazează mandatul european de arestare este acoperită de amnistie în România, dacă autoritățile române au, potrivit legii române, competența de a urmări acea infracțiune;*

c) când persoana care este supusă mandatului european de arestare nu răspunde penal, datorită vârstei sale, pentru faptele pe care se bazează mandatul de arestare în conformitate cu legea română.”

Or, din datele speței nu rezultă incidența vreunui dintre motivele prevăzute de dispoziția legală anterior menționată.

În final, Comisia apreciază că răspunsul corect este cel menționat în barem, respectiv răspunsul de la lit. C – *poate să refuze executarea mandatului european de arestare.*

Astfel, din datele speței rezultă că hotărârea de condamnare a persoanei solicitate la pedeapsa de 1 an închisoare pentru săvârșirea infracțiunii de furt, respectiv sentința penală nr. 1473/3 din 2011 a Judecătoriei de Instrucție nr. 4 din Madrid, a rămas definitivă la data de 20.09.2011. Sesizarea instanței privind punerea în executare a mandatului european de arestare emis în vederea executării pedepsei de 1 an închisoare s-a înregistrat la data de 15.03.2018, după aproximativ 6 ani și 6 luni de la data la care sentința de condamnare putea fi pusă în executare.

Conform art. 98 alin. 2 lit. g din Legea nr. 302/2004, „Autoritatea judiciară română de executare poate refuza executarea mandatului european de arestare când, conform legislației române, răspunderea pentru infracțiunea pe care se întemeiază mandatul european de arestare ori executarea pedepsei aplicate s-au prescris, dacă faptele ar fi fost de competența autorităților române.”

Conform legislației române, respectiv art. 162 Cod penal, „(1) Termenele de prescripție a executării pedepsei pentru persoana fizică sunt :

a) 20 de ani, când pedeapsa care urmează a fi executată este detențiunea pe viață sau închisoarea mai mare de 15 ani;

b) 5 ani, plus durata pedepsei ce urmează a fi executată, dar nu mai mult de 15 ani, în cazul celorlalte pedepse cu închisoarea.[...].

(2) Termenele prevăzute în alin. (1) se socotesc de la data când hotărârea de condamnare a rămas definitivă.”

Întrucât din datele speței nu rezultă existența vreunei cauze de întrerupere a cursului prescripției, termenul de prescripție al executării pedepsei de 1 an închisoare a început să curgă, conform art. 162 alin. 2 Cod penal, de la data de 20.09.2011 (data rămânării definitive a hotărârii de condamnare) și s-a împlinit la data de 20.09.2017, anterior sesizării instanței privind punerea în executare a mandatului european de arestare, ceea ce înseamnă că, în conformitate cu legislația română, executarea pedepsei aplicate s-a prescris.

Conform legislației române, fapta pentru care a fost condamnată persoana solicitată ar fi putut fi de competența autorităților române, întrucât este prevăzută ca infracțiune și de Codul penal român – furt prev. de art. 228 alin. 1 Cod penal, persoana solicitată ar fi răspuns penal în raport cu vârsta acestuia la momentul săvârșirii faptei (25 de ani).

În atare situație, Comisia constată ca fiind incidente în speță dispozițiile art. 98 alin. 2 lit. g din Legea nr. 302/2004, în baza cărora curtea de apel poate să refuze executarea mandatului european de arestare.

Comisia de contestații,

